

לכל לראש -

דארף מען

ארויסקומען מיט

א הכרזה והודעה

צו אלע שלוחים,

אז די עבודת השליחות

איצטער און פון יעדער

אידן באשטייט אין דעם

- אז מ'זאל מקבל זיין

פני משיח צדקנו.

דאס הייסט:

אלע פרטים אין דער

עבודת השליחות

פון הפצת התורה

והיהדות והפצת

המעיינות חוצה,

דארפן זיין דורכגענומען

מיט דער נקודה -

ווי דאס פירט צו

קבלת משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ חיי-שרה,
כ"ה מרחשון, ה'תשנ"ב)

ב"ה. מרחשון ה'תשס"ב

לכבוד ידידנו הרה"ח,
שליח כ"ק אדמו"ר מה"מ

הננו להזמין את כבו' שי' להשתתף

בכינוס השלוחים העולמי

שיתקיים אי"ה בשכונת קראון הייטס
"כאן ציווה ה' את הברכה"

הכינוס יפתח אי"ה

ביום השבת-קודש פ' חיי שרה, מברכים החודש כסלו

בעת ההתוועדות-קודש כ"ק אדמו"ר מה"מ

בביהכנ"ס וביהמדר ליובאוויטש שבליובאוויטש

- "בית משיח" 770, בשעה 1:30 בצהריים

המשך הכינוס אי"ה

במוצאי-שבת יתקיים סעודת מלוה מלכה ובנקעט בשעה 8:00

בהשתתפות הרבנים חברי הבד"צ דשכונת קראון הייטס

וביום ראשון, כ"ה מר-חשון

לאור הוראות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח יעמוד הכינוס בשנה זו בסימן

"להכיין עצמו והעולם כולו

לקבלת פני משיח"

תוכנית מיוחדת לילדי השלוחים

בתיאום מראש בפקס: 953-6456 (718)

בברכת הצלחה

וועד הכינוס

מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

ועד שיחות קודש
מטה תהלוכת הטנקים

שבועון בית משיח
הכנסת אורחים - אש"ל

ברכת אחים

ברגשי גיל ושמחה נשגר בזה מקרב לב את מיטב הברכות והאיחולים הלבביים
למנכ"ל הנמרץ, העומד בראש "מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח"
מסור ונתון בכל לבו ונפשו לעניני ומבצעי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א,
ובראשם - הכנת העולם כולו לקבלת פני משיח צדקנו

הרה"ת **מנחם מענדל הכהן** שי

וזגתו העומדת לימינו, מרת **לאה הניה** תחי

הנדל

לרגל הולדת בנם **שמואל** שיחי" בשעה טובה ומוצלחת

יזכו לגדלו לתורה, לחופה ולמעשים טובים מתוך הרחבה בגשמיות וברוחניות
ומשמחה זו תבוא תיכף ומיד ממש ל"שמחת עולם על ראשם"
בהתגלות כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א תיכף ומיד ממש!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מאחלים מכל הלב

חברי ועד הרוחני חברי חוג הידידים

העובדים וחברי הצוות בניו-יורק ובארץ-הקודש

והנציגים בכל רחבי תבל

תמונת השער:

הרבי מלך המשיח בקידוש לבנה

בית משיח

העבודות העולמי להפצת בסורת הגאולה

משרד ראשי

744 Eastern Parkway
Brooklyn, NY 11213-3409

טלפון: 778-8000 (718)

מזכיר: שלוחה 240

מנהל: שלוחה 244

עורך: שלוחה 224

מנ"י: שלוחה 242

מדעות: שלוחה 241

חסידים: . . איין משפחה: שלוחה 204

פקס: 778-0800 (718)

דואר אלקטרוני: beis@moshiach.net

ארץ הקודש

ת.ד. 582 כפר חב"ד 72915

טלפון: 9607-290 (03)

מזכירות: שלוחה 0

מנ"י: שלוחה 2

מדעות: שלוחה 3

עריכה וחדשות: שלוחה 4

פקס: 9607-289 (03)

דואר אלקטרוני:

b_moshia@netvision.net.il

FRANCE

17, Rue de Lorraine

75019 Paris

TEL: (331) 4018-1231

FAX: (331) 4035- 5366

נוציא לאור

מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

השתתפים בעריכה

מנחם מענדל הכהן הנדל

שלום יעקב חזן

עורך המהדורה האנגלית

ברוך מרקר

צלם הערכת

דב יצחקי

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

כל הזכויות שמורות

Copyright 2001 by Beis Moshiah Inc

18 כך חגגו חסידי חב"ד ברוסיה את חתונת בתו של הרבי הרי"צ אגרת מרתקת מהרה"ח אליהו חיים אלטהוז אל הרבי הרי"צ

22 בהתאסף אלפי עם, יחד שבטי ישראל יומן מפורט ומרגש של "זמן שמחתינו" ב"בית חיינו"

44 בשעה שלוש לפנות בוקר של שמחת תורה רשמיו של עיתונאי בכיר שביקר ב"בית חיינו" בשמחת תורה, והעלה את רשמיו

48 איש עם עוצמות אמונה קורות חייו של גדול מפיצי בשורת הגאולה בשנים האחרונות, הרב רחמים ע"ה אנטיאן

54 נתינה של רחמים ידידים חושפים טפח ממעשי הצדקה המופלאים של הרב רחמים ע"ה אנטיאן

60 להתאחד בזעקה ותפילה לקבלת המשיח לקראת כינוס השלוחים - הצעה לארגן כינוסים בו-זמנית בכל רחבי תבל

66 החסיד והחייל של הרבי במאבק על שלימות הארץ קווים לדמותו של מר רחבעם זאבי הי"ד שנרצח בידי מחבלים בירושלים

מדורים קבועים

13 מאוצר המלך

7 דבר מלכות

14 התוועדות חסידותית

10 לוח שבועי

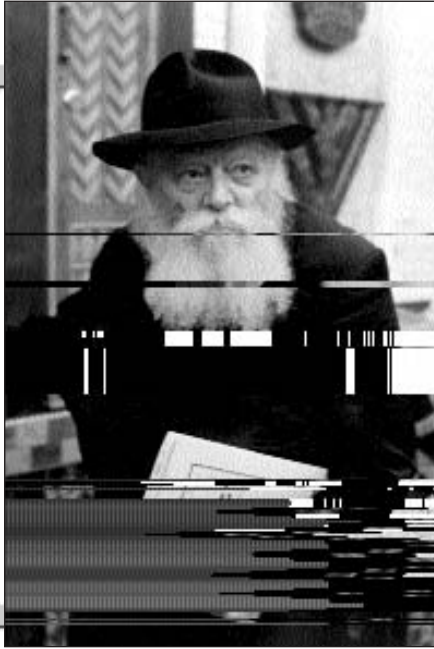
62 זכרונות

11 דבר המערכת

71 מהנעשה והנשמע

12 הפרשה החסידית

קיום המצוות צריך להיות חדור בתשוקה וגעגועים לגאולה

שתי הוראות בעבודת ה' מהמזבח השלישי שבנה אברהם (בפרשתנו) ♦ (א) מקום המזבח - חברון - מורה שכל עניני העבודה (מזבח שעליו מקריבים קרבנות) צריכים להיות חדורים בענין האחדות, ענינה של "חברון", "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית" ♦ (ב) "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית" - מורה שכל עניני העבודה בזמן הגלות צריכים להיות קשורים וחדורים עם תוכן הענין דמלכות דוד, דוד מלכא משיחא ♦ משיחת ליל ז' מר-חשון ה'תשמ"ח - בלתי מוגה

הקרבנות, ובזמן הגלות - עבודת התפלה, "תפלות כנגד תמידין תקנום". והנה, "קרבן" קשור עם "מזבח", ובפשוטות - כדי להקריב קרבן יש צורך ב"מזבח", ולא עוד, אלא שגם השם "מזבח" (נוסף על הר"ת שבו) הוא מלשון "זבח", כלומר, ע"ש הקרבן. [ועד כדי כך קשור ה"קרבן עם ה"מזבח" - שאפילו בנוגע לקרבנות שמקריבים גוים, עם היות שאין אצלם כל פרטי דיני הקרבנות, אעפ"כ, ישנם כמה תנאים גם בקרבנות שלהם: (א) קרבן תמים, ולא בעל מום (לא אותם מומין כמו בנוגע לקרבן דבני"ל), (ב) להקריב **בבמה** (מקום גבוה), ע"ד ובדוגמת **מזבח**. ועפ"ז מובן שבמזבחות (שעיקרם - הקרבנות) שבנה אברהם אבינו מתבטאת כללות עבודתו של אברהם אבינו, ובמיוחד במזבח השלישי - סיום **וחותם** כל המזבחות. ומכיון שאברהם אבינו הוא היהודי הראשון, "אחד הי' אברהם", ולא עוד אלא שבברכה הראשונה דתפלת העמידה (כללות ענין ה"עבודה") בכל יום ויום (גם שבתות וימים טובים), שמזכירים בה את כל האבות, "אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב" - הרי **חתימת** הברכה היא: "מגן אברהם", "בך חותמין". מובן, שענין זה צריך להתבטא גם בעבודתו של כאו"א מישראל, כדלקמן.

א. . . כמו כן יש לימוד והוראה מסיום שיעור חומש היומי - "ויאהל אברם ויבוא וישב באלוני ממרא אשר בחברון ויבן שם מזבח לה'". ובהקדמה - שמצינו בפרשתנו שלפני שבנה אברהם מזבח בחברון, בנה עוד מזבחות (ג' מזבחות, ולגירסא אחת - ד' מזבחות), ולא עוד, אלא שבניית כל מזבח היתה לשם כוונה מיוחדת, כדלהלן. המזבח **הראשון**: "וירא ה' אל אברם ויאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת ויבן שם מזבח לה'" - "על בשורת הזרע ועל בשורת ארץ ישראל", המזבח **השני**: "ויעתק משם הרהר גוי והעי מקדם ויבן שם מזבח לה'" - "כדי שינצלו בניו מאנשי העי", והמזבח **השלישי**: "ויאהל אברם ויבוא וישב גוי **בחברון** ויבן שם מזבח לה'" (סיום וחותרם שיעור חומש היומי) - "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית, שנאמר ויבואו כל זקני ישראל אל המלך חברונה ויכרות להם ברית בחברון אשר לפני ה'". והנה, כדי להבין את תוכן ענינו של המזבח השלישי (דבי עסקינן) - יש להקדים ולבאר תחילה את כללות ענינם של המזבחות שבנה אברהם, בנוגע לעבודת האדם: כללות ענין ה"עבודה" היא - עבודת **הקרבנות**, כמבואר גם במפרשים בפירוש המשנה "על שלשה דברים העולם עומד, על התורה, ועל **העבודה**, ועל גמילות חסדים", ש"עבודה" קאי על עבודת

ב. ביאור תוכנו של המזבח השלישי – המזבח שבנה אברהם בחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית": ובהקדמה – שכל פרטי העניינים שמספרת התורה (תושב"כ, ופירושה בתושבע"פ) אודות המזבח שבחברון, אינם סיפור דברים בעלמא חי"ו, כי אם, חלק מתורה הוראה, כמבואר בארוכה בזהר עד כמה מושלל לומר שהתורה היא ספר של סיפורים... ובלשון הרגוצ'ובי: "כל מה שכתוב בתורה הוא דין ולא סיפור חי"ו". ובכן, בענין זה מודגשת אחדותם של ישראל:

בנוגע ל"חברון" – מלבד היותה "קרית ארבע", "על שם ארבע זוגות שנקברו שם... אדם וחוה, אברהם ושרה, יצחק ורבקה, יעקב ולאה" [כפי שילמד הבן חמש למקרא לאחי"ז, או כפי שכבר יודע "בן עשר למשנה" ממה שלמד בשנים שעברו], האבות והאמהות דכל בניי – מציינו בזהר ש"חברון" היא מלשון חיבור, ענין **האחדות**.

ועוד ועיקר: בניית המזבח בחברון היא – מפני היותו "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית", והרי במאורע זה **נתאחדו כל שבטי ישראל** להמליך את דוד למלך על **כל שבטי ישראל**, כלומר, תמורת המצב הקודם שכל שאר שבטי ישראל היו חלוקים משבט יהודה, נתאחדו כל שבטי ישראל והמליכו את דוד למלך על **כל שבטי ישראל**.

וזוהי ההוראה שלמדים מהמזבח השלישי (סיום וחותם המזבחות) שבנה אברהם אבינו בחברון – שכל עניני העבודה (מזבח שעליו מקריבים קרבנות) צריכים להיות חזורים בענין האחדות, ענינה של "חברון", "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית".

ג. ויש להוסיף, שענין זה קשור עם הגאולה העתידה לבוא ע"י משיח צדקנו: מלכות דוד היא מלכות נצחית, "עד עולם" – כפס"ד הרמב"ם: "כיון שנמשח דוד זכה בכתר מלכות, והרי המלכות לו ולבניו הזכרים **עד עולם**, שנאמר כסאך יהי נכון עד עולם", "מלכי בית דוד הם העומדים לעולם... אבל אם יעמוד מלך משאר שבטי ישראל, תפסק המלכות מביתו". מכיון שעיקר ענין המלכות שייך לבית דוד.

ולכן, גם בגאולה העתידה לבוא, גאולה נצחית, גאולה שאין אחרי גלות – תהי המלכות של בית דוד, כפס"ד הרמב"ם "המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר **מלכות דוד** ליושנה לממשלה הראשונה", "יעמוד מלך מבית דוד", וכפי שמאריך הרמב"ם ע"ד הקשר ד"שני המשיחים, משיח הראשון שהוא

גם בזמן שבנתיים, בזמן הגלות – "דוד מלך ישראל חי וקיים", כפי שאומרים ב"קידוש לבנה". וכמדובר כמה פעמים שאין הכוונה לומר ש"חי וקיים" לעולם הבא, הכוונה היא, איפוא, ש"חי וקיים" גם עתה

.. ומשיח האחרון שעומד מבניו כו"ו, ובלשונו בפירוש המשניות: "מבית דוד ומזרע שלמה בלבד", ולא עוד, אלא שמצינו במדרשי חז"ל שמלך המשיח הוא **דוד המלך**: "דוד שמיי" ("דוד בעצמו"), ובלשון הידוע: "איש צמח שמו הוא דוד בעצמו".

ועד כדי כך, שגם בזמן שבנתיים, בזמן הגלות – "דוד מלך ישראל חי וקיים", כפי שאומרים ב"קידוש לבנה".

וכמדובר כמ"פ שאין הכוונה לומר ש"חי וקיים" **לעולם הבא** – דא"כ: (א) אין זה ענין מיוחד אצל דוד המלך, שהרי **"כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא"**, (ב) אין זה ענין השייך ל"קידוש לבנה"...

הכוונה היא, איפוא, ש"חי וקיים" גם **עתה**, ולא עוד, אלא ש"חי וקיים" בתור **"מלך ישראל"** הכולל את כל בניי, "ראשיכם שבטיכם... טפכם נשיכם... מחוטב עציך עד שואב מימדיך", ולכן, שייך הדבר (א) לדוד המלך, כאמור, שמלכות דוד היא **"עד עולם"**, (ב) ל"קידוש לבנה" – "שהם (בניי) עתידים להתחדש כמותה", בגאולה העתידה לבוא ע"י דוד מלכא משיחא!

אמנם, ביום שני ו' מר חשון עדיין לא באה הגאולה... אבל אעפ"כ, מונח על השולחן "סידור", וכשמדפדפים ב"סידור", מוצאים שבקידוש לבנה, שמהדרים לעשותו במוצאי שבת (ובנדו"ד – בקידוש לבנה במוצאי"ק פי' לך לך הבע"ל), אומרים: "שהם עתידים להתחדש כמותה", וממשיכים לומר: "דוד מלך ישראל חי וקיים" – לא רק בשעה שאומרים זאת במוצאי שבת בעת קידוש לבנה... כי אם גם בימים שלפני"ז, גם ביום שני זה... מן הרגע הראשון שבו נעשה דוד "מלך ישראל", עד סוף הדורות!

ונמצא, שהמזבח שבנה אברהם אבינו בחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית" – קשור עם ענין הנצחיות דמלכות דוד, "עד עולם", ובאופן של **כריתת ברית** ("ושם כרתו ברית"), היינו, שבניי **כרתו ברית** עם דוד המלך שימלוך עליהם עד עולם, עד לגאולה העתידה לבוא ע"י דוד מלכא משיחא.

ד. עפ"י יש ללמוד הוראה נפלאה מהמזבח השלישי שבנה אברהם אבינו בחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית" – שכל עניני העבודה (כללות ענין המזבח והקרבנות בעבודת האדם) בזמן הגלות צריכים להיות קשורים וחזורים עם תוכן הענין דמלכות דוד, דוד מלכא משיחא. והענין בזה:

כתב הרמב"ן: "אמרו בספרי... אע"פ שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ, היו מצויינין במצוות שכשתחזרו לא יהיו עליכם חדשים... וכן אמר ירמ"י הציבי לך ציונים, אלו המצוות שישראל מצויינין בהם... כדי שלא יהיו חדשים עלינו כשנחזור לארץ. כי עיקר כל המצוות ליושבים בארץ ה"ו".

כלומר, קיום המצוות בזמן הגלות אינו אלא בבחינת "ציונים" (סימנים) לקיום המצוות בשלימות – בגאולה העתידה, שאז יהי קיום המצוות "כמצות רצונך".

ומכיון שכן, מובן, שכאשר יהודי מקיים מצוה בזמן הזה, הרי (בד בבד עם קיום המצוה מפני **ציוני הקב"ה**, "אשר קדשנו במצוותיו וצווננו", הרי) בידעו שציוני הקב"ה על קיום המצוות בזמן הגלות הוא בבחינת "ציונים", "כדי שלא יהיו חדשים עלינו כשנחזור לארץ" – אזי קיום המצוה הוא מתוך **תשוקה וגעגועים** לזמן שבו יזכה לקיים מצוה זו בתכלית השלימות, "כמצות רצונך", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

והא בהא תליא: ככל שמוסיפים במעשינו ועבודתינו בזמן הגלות באופן ד"ציונים", מקרבים וממהירים את קיום המצוות "כמצות רצונך" בגאולה האמיתית והשלימה – כפס"ד הרמב"ם שע"י הוספת "מצוה אחת" (מחשבה אחת, דיבור אחד, ועאכו"כ מעשה אחד), "הכריע את עצמו את כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

וענין זה מרומז בסיום שיעור היומי – המזבח השלישי שבנה אברהם אבינו בחברון, "מקום שהמליכו את דוד ושם כרתו ברית":

המזבח השלישי הוא סיום וחותם ענין המזבחות שבנה אברהם, ומכיון שכן, מתבטא בו כללות ועיקר ענין העבודה (כני"ל ס"א).

וזהו הענין דבנית מזבח השלישי בחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית" – להורות שכל עניני העבודה דכאו"א מישראל (ענין המזבח והקרבת בעבודה הרוחנית), הן בלימוד התורה וקיום המצוות, והן בעניני הרשות, "כל מעשיך יהיו לשם שמים", ו"בכל דרכיך דעהו" (שגם ענינים אלו הובאו להלכה בשו"ע), **סיומם וחותרם** (עיקרם) – בביאת דוד מלכא משיחא (המזבח שבחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית"), שאז יהיו כל עניני העבודה בתכלית השלימות, "כמצות רצונך". ומכיון שכן, הרי גם העבודה בזמן הגלות צריכה להיות חזורה בענין זה – כפי שהדבר בא לידי ביטוי **בתשוקה וגעגועים** לגאולה האמיתית והשלימה.

אמנם, ביום שני ו' מר חשון עדיין לא באה הגאולה... אבל אף-על-פי-כן, מונח על השולחן "סידור", וכשמדפדים ב"סידור", מוצאים שבקידוש לבנה אומרים: "דוד מלך ישראל חי וקיים"

ועאכו"כ בית שלישי, "מקדש אדני-י כוננו ידיך", "בנינא זקוב"ה, שיהי בתכלית השלימות], הרי מובן, שכן הוא גם בנוגע למזבח, שתכלית השלימות דמזבח היא – מזבח השלישי בביהמ"ק השלישי.

וענין זה מרומז, כאמור, במזבח השלישי שבנה אברהם בחברון – להורות שכללות ענין העבודה (סיום וחותרם ענין המזבח דאברהם) צריכה להיות מתוך תשוקה וגעגועים לשלימות העבודה, כאשר יהי ענין המזבח בתכלית השלימות – בביהמ"ק השלישי.

1. וכאמור, ככל שמוסיפים ומרבים במעשינו ועבודתנו בזמן הגלות – מקרבים וממהרים את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ובפרט כאשר מוסיפים בעניני העבודה שלמדים משיעור חומש דיום שלישי פי' לך לך, ובמיוחד סיומו וחותרו, ע"ד המזבח שבנה אברהם בחברון, "מקום שהמליכו בו את דוד ושם כרתו ברית" – שע"י מקרבים וממהרים את הזמן שבו רואים במוחש, בפועל ובגלוי, את קיומה של הכריתת ברית דבניי עם דוד המלך, "דוד מלך ישראל חי וקיים", דוד מלכא משיחא.

ולא רק בתור "מלך ישראל", כי אם גם בתור מלך על כל העולם כולו, כפס"ד הרמב"ם שמלך המשיח יתקן את **העולם כולו** לעבוד את ה' ביחד, שנאמר כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' לעבדו שכם אחד", "והיתה לה' המלוכה".

וכל ענינים אלו – תיכף ומיד, "ארו עם ענני שמיא", ובפשטות – שתיכף ומיד נמצאים כל בניי בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, בהר הקודש, בהר הבית, ורואים את המזבח השלישי בביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני-י כוננו ידיך".

המורי אשר נראה לדוד אביהו אשר הכין במקום דוד בגרן ארנן היבוסיי" (ככל שאר פרטי בניו ביהמ"ק שהיו באופן "דמיד ה' עלי השכיל"). וממשיך הרמב"ם: "ומסורת ביד הכל שהמקום שבנה בו דוד ושלמה המזבח... הוא המקום שבנה בו אברהם המזבח ועקד עליו יצחק, והוא המקום שבנה בו נח כשיצא מן התיבה (כפי שקראנו ביום השבת דמיניי אזלינו)... ובו הקריב אדם הראשון קרבן כשנברא, ומשם נברא, אמרו חכמים אדם ממקום כפרתו נברא" (ולהעיר, שכל פרטים אלו הובאו להלכה בספר שענינו "הלכות הלכות").

ומובן, שענין זה הוא **בשונה** בכל בתי המקדשות – כפי שממשיך הרמב"ם בנוגע ל"מזבח שבנו בני הגולה", בבית שני, ש"שלשה נביאים עלו עמהם מן הגולה, אחד העיד להן על מקום המזבח כו".

אבל לאידך, כשם שבנוגע לכללות בית המקדש ישנם חילוקי דרגות [שכן, לאחר כל העילויים דבית ראשון שבנה שלמה, הרי נאמר "גדול יהי **כבוד הבית** הזה האחרון מן הראשון", ומבואר בגמרא דקאי על בית שני,

ה. ויומתק יותר – שמזבח השלישי קשור גם עם ביהמ"ק השלישי:

נתבאר לעיל שענינו של "המזבח" (שעיקרו – הקרבת שמקריבים עליו) קאי על כללות עבודת האדם. אמנם, נוסף לזה, הרי אין ענין יוצא מידי פשוטו – שעיקרו של המזבח הוא: המזבח שבבית המקדש, ובלשון הרמב"ם: "כיון שנבנה המקדש בירושלים, נאסרו כל המקומות לבנות בהן בית להי ולהקריב בהן קרבן... אלא בירושלים בלבד ובהר המורי, שבה נאמר ויאמר דוד זה הוא בית ה' האלקים וזה **מזבח** לעולה לישראל".

ועפ"ז, יש לומר, שגי המזבחות שבנה אברהם הם כנגד גי המזבחות דגי בתי מקדשות.

ובהתאם לחילוקי הדרגות בבתי המקדשות – ישנם גם חילוקי דרגות במזבחות שבהם. ובהקדמה:

בנוגע למזבח – כותב הרמב"ם: "המזבח מקומו מכוון ביותר... שנאמר זה מזבח לעולה לישראל... ונאמר בדברי הימים ויחל שלמה לבנות את בית ה' בירושלים בהר

invitations & benchers

הזמנות ברכות

NY AREA **1.718.756.1473** • outside NY **1.888.4BENCHERS**

WWW.4BENCHERS.COM

סוף זמן ק"ט ♦ זריחה ♦ חצות ♦ שקיעה ♦ הדלקת נרות ♦ רמב"ם

לוח שבועי

שבוע דפרשת לך לך - וירא

זמני השבת			שקיעה		חצות היום והלילה		סוף זמן קריאת שמע		זריחה		
			ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	
ירושלים	כניסה 4:15	יציאה 5:31	6:00	4:57	12:40	11:24	9:59	8:38	7:19	5:52	יום שישי, ט"ו חשון
תל אביב	4:36	5:33	5:59	4:56	12:40	11:24	10:00	8:39	7:21	5:53	שבת קודש, י"ח חשון
חיפה	4:25	5:31	4:57	4:55	11:39	11:24	9:00	8:39	6:22	5:54	יום ראשון, י"א חשון
ניו יורק	5:41	6:41	4:56	4:54	11:39	11:24	9:01	8:39	6:23	5:55	יום שני, י"ב חשון
פריז	5:23	6:27	4:55	4:53	11:39	11:24	9:01	8:40	6:24	5:56	יום שלישי, י"ג חשון
לונדון	4:27	5:34	4:53	4:52	11:39	11:24	9:02	8:40	6:25	5:56	יום רביעי, י"ד חשון
סידני	6:59	7:57	4:52	4:51	11:39	11:24	9:02	8:41	6:26	5:57	יום חמישי, ט"ו חשון

הזמנים מתייחסים למרכז הארץ. באזורי ההרים והעמקים עשויים להיות שינויים עד מספר דקות

מורה שיעור ללימוד הרמב"ם היומי

יום	ג' פרקים ליום	פרק אחד ליום	ספר המצוות
שישי ט"ו חשון	אורך ביושר וגוי. ספר משפטים והוא ספר שלשה עשר הלי שכירות.. בפרקים אלו פרק א-ג	הלי מאכלות אסורות בפרקים אלו פרק ז.	מ"ע רמג.
שבת י"ח חשון	פרק ד-ו.	פרק ח.	מ"ע ר. מליית רלח.
ראשון י"א חשון	פרק ז-ט.	פרק ט.	מ"ע רא.
שני י"ב חשון	פרק י-יב.	פרק י.	מליית רסז. רסח.
שלישי י"ג חשון	פרק יג. הלי שאלה ופקדון בפרקים אלו.. פרק א-ב.	פרק יא.	מליית ריט. מ"ע רמד.
רביעי י"ד חשון	פרק ג-ה.	פרק יב.	מ"ע רמד.
חמישי ט"ו חשון	פרק ו-ח.	פרק יג.	מ"ע רמב.
שישי ט"ז חשון	הלי מלוה לוח בפרקים אלו.. פרק א-ג.	פרק יד.	מ"ע קצז. מליית רלד.

וקווי ה' יחליפו כח יעלו אבר כנשרים ירוצו ולא ייגעו ילכו ולא ייעפו

התחדשות, כוחות מחודשים, רעננות ונחשול אדיר של מצבורי אנרגיה, שפעו וזרמו בלא הרף בחודש תשרי המופלא של שנת הסגולות בכל. התופעה הלא-תיאמן של אלפי אנשים נשים וטף הנאחזים בכל כוחם ב"אבני המקום", נותנת מושג על הביטוי "אנן בעינן למהוי קמי מלכא קדישא". פשוט להיות. גם כאשר "רצוננו לראות את מלכנו" לא בא לידי סיפוק, עם כל זה ואף על פי כן – מרגיש כל חסיד כי מקומו הטבעי וערגת-חיינו היא "קמי מלכא". בהיכל הגדול של 770. המקום האחד והיחיד ואין בלתו

בפסוקי הפטרת השבוע ניתן למצוא את התיאור הממצה והמדוייק ביותר של ירח האיתנים של שנת הקהל בבית-חיינו, משמעות מיוחדת וצליל מיוחד יש למילים אלה כאשר ה"מוצע המחבר" ומאחד את קהל אנ"ש בכל העולם לנעשה ונשמע ב"בית משיח", מציין את תחילת שנת "הקהל שלו".

התחדשות, כוחות מחודשים, רעננות ונחשול אדיר של מצבורי אנרגיה, שפעו וזרמו בלא הרף בחודש תשרי המופלא של שנת הסגולות בכל. התופעה הלא-תיאמן של אלפי אנשים נשים וטף הנאחזים בכל כוחם ב"אבני המקום", נותנת מושג על הביטוי "אנן בעינן למהוי קמי מלכא קדישא". פשוט להיות. גם כאשר "רצוננו לראות את מלכנו" לא בא לידי סיפוק, עם כל זה ואף על פי כן – מרגיש כל חסיד כי מקומו הטבעי וערגת-חיינו היא "קמי מלכא". בהיכל הגדול של 770. המקום האחד והיחיד ואין בלתו.

בד-בבד עם מגמת ההתחדשות ומילוי המצברים, המאפיינת את פריחתה של תקופה, ניכרים גם קוים של חשבון-צדק כללי ופרטי, חשבון של סיום תקופה הוא חשבון של מאזן וניפוי, הטהרות וחרטה. חשבון הצדק בתחילתה של תקופה – אשר נחיצותו מוסברת ב"דבר מלכות" של פרשת נח – מטרתו הגדרת כיון ויעד, הבהרה והדגשה לאין הפנים מועדות וכיצד ממשיכים.

"וקווי ה' יחליפו כח" החלטה אמיצה לבוא על נשיהם וטפם למקדש העיקרי שבזמן גלות בית רבינו שבבבל. "יעלו אבר כנשרים" וימריאו מכל קצווי תבל, המראה גשמית, ונסיקה לגבהים רוחניים שמהם כבר לא ירדו ו"ינחתו", כי את אויר הפסגות הלזה ימשיכו לשאוף במשך כל החודש והשנה שלאחריו. "ירוצו ולא ייעפו" בשמחת בית השואבה לילה ובמבצע די מינים יומם. "ילכו ולא ייעפרי" ל"תהלוכה" של שמחת-תורה ובארבעים ושמונה שעות של ריקודים בלתי פוסקים.

ונעוץ סופן בתחלתן: "מי פעל ועשה" כל אלה, מהו הכח המניע מאחורי פלאים אלה – וה"רישא" של הפסוק מצווה ואומר **וקווי ה'!** המאמינים והבוטחים, המצפים והמייחלים. אלה שלא איבדו תקוה ולא שכחו את הבשורה. ומכח אמונה זו הם הולכים ומתחדשים, מחליפים כח ודואים כנשרים, ועל פניהם שמחה טהורה שאין עמה התייגעות ועייפות, כי אם "נשמתין חדתין" של "ישראל ומלכא בלחודיה".

"לפיכך אנחנו חייבים": מכח אורה מרוממת זו, ובתחושת הכרה בגודל השעה, אף שבועון "בית משיח" רואה זכות נעימה להתחדש ולהתרענן, להמריא מחדש ולהביא את הפצת בשורת הגאולה לשיאים חדשים. ובסימן של "הקהל" ואחדות, להרים נס ודגל בצעדת העולם לעידן הגאולה.

אל תירא כי עמך אני..יהיו כאין ואפס אנשי מלחמתך.. אל תירא אני עזרתך.

ובזמן זה של "הרת עולם", כאשר העולם בוער ומזדעזע, תמשיך להשמע הנבואה האלקית.

אותו רבי, אשר כל אחד ואחד מהנוסעים לחודש תשרי הרגיש היטב את נוכחותו וקיומו, מבטיח בקול רוגע לכל הנתמכים והנסעדים בו: אל תירא!

עד כמה שהמצב רציני, ועד כמה שלא יהיו קשים חבלי התגלות המשיח, מתריס הנביא ואומר: "למה תאמר יעקב ותדבר ישראל נסתרה דרכי מה!". לא, לא להדגיש את ההעלם וההסתור. כן, לומר ולהכריז, להפיץ ולהחדיר את האור והגילוי, את הטוב והיפה, את הגאולה ואת הגואל.

אל תירא!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

פתגם השבוע בענייני גאולה

על פי המדובר לעיל, שבדורנו זה במיוחד (הדור האחרון בגלות, ודור הראשון של הגאולה) ישנה הדגשה יתירה בעבודה של "לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", וקנין כל העשר ארצות - הרי מובן, שזה צריך לכל לראש להשתקף בעבודה מעין זה של יהודי, על ידי זה שהוא מוסיף בלימוד התורה, לא רק לפי ג' המוחין שלו השייכים למידות, אלא גם ג' מוחין בעצם. שזהו במיוחד - על ידי ההוספה בלימוד פנימיות התורה (כולל בביאור עניינים אלו דעבודת המוחין), כולל - בענייני הגאולה ומשיח צדקנו.

(משיחות ש"פ לך לך תשנ"ב)

כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב

'בראשית' היא פרשה שמחה, למרות שהסוף אינו 'נעים' כל כך; 'נח' - המבול, אך סוף-שבוע שמח: לידת אברהם אבינו; פרשת 'לך' היא השבוע השמח באמת, בכל יום מימי השבוע 'חיים' עם אברהם אבינו, הראשון שמסר נפשו על פרסום אלוקות בעולם. ומסירת הנפש שלו הוריש אברהם אבינו בירושה לכל ישראל.

(היום יום' ג' חשוון)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

הסדר לאחר מתן תורה הוא: הסרת ערלת הגוף, הלשון, הלב - מעשה דיבור מחשבה. אברהם אבינו שהי' קודם מתן תורה הרי בתחילה הכיר את בוראו - מחשבה, אחר כך פירסם אלקותו - דיבור, ואחר כך מילה מעשה.

(היום יום' ד' חשוון)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"מ"א

הלימוד מ"לך לך גו' אל הארץ אשר אראך" הוא - שלא תהי' סתם הליכה וחידוש, אלא הליכה אמיתית, שזהו דוקא שלא בערך, שיצא לגמרי ממצבו ורגילותו הקודמת, אפילו רגילות דקדושה, כולל החידושים שהוא חידש קודם, וגם - ממהלך המחשבה שהוא חשב מקודם, וכיו"ב, עד שהוא מגיע "אל הארץ אשר אראך", הוא מגלה "אותך בעצמך", "במהותך ועצמותך" - כל היכולת שלו, גם של הכחות הנעלמים שלו, ועל דרך זה בכחות עצמם - לא רק גילוי הו' מדות ומוחין השייכים למדות, אלא גם מוחין בעצם, שדוקא בזה הוא החידוש ד"לך לך גו' אראך".

(ספר השיחות' ה'תשנ"ב ח"א ע' 82)

כ"ק אדמו"ר הזקן

אמרו רז"ל: "גדולה מילה שנכתרה עליה שלש עשרה בריתות". פירוש 'גדולה מילה' - הוא בחינת 'המילה הגדולה' שמלמעלה למטה ש"ימול ה' את לבבך". ולכן נכתרה בשלש עשרה בריתות - כידוע, שענין הכריתת ברית הוא למעלה מן השכל והדעת, על דרך שני אוהבים שעושים כריתת ברית להיות אוהבים זה עם זה, דהיינו שיוכרח להיות אוהבו, אף אם לא יהיה נמשך אצלו אוהבה זו אליו אחר כך מצד השכל והדעת, מכל מקום מכריח את עצמו לאהבה בבחינה שלמעלה מהשכל והדעת. וכך, כדי להיות גילוי והמשכה בחינת 'מילה הגדולה' הנ"ל, הוא על ידי שלש עשרה מדות הרחמים שהן למעלה מהחכמה והשכל.

(תורה אור' פרשתנו יג, ג)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

הכוונה בירידת אברהם ושרה לפרעה מלך מצרים היתה (גם) כדי להעלותו בזה על כל האומות, כי פרעה זה הי' זקנו של פרעה מלך מצרים ששיעבד בישראל, והי' צריך שיתעלה תחלה על ידי אברהם ושרה דוקא, מפני שעתידיים ישראל בניהם להיות בגלות תחת נינו ונכדו. כי הנה ידוע דכל אומה ומלכות שישראל יבאו בהם בגלות הן מתעלים תחלה בתכלית העלוי ביותר מכל האומות והולכים ומתגדלים בהיות ישראל תחתם דוקא. והטעם הוא לפי שבכל גלות ישראל גלתה שכינה עמהם כמאמר "גלו לאדום שכינה עמהם", ואין כבוד השכינה שהא בחינת המלכות להיות בגלות רק אצל מלך על כל הגוים, משום שנאמר "ומלכותו ככל משלה".

(תורת חיים' פרשתנו צב, א)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

מדרש רבה: "אם תביכה היא המילה למה לא ניתנה לאדם הראשון? אמר לו הקב"ה דיו לעולם אני ואתה". היינו שכמו שאי אפשר להיות שבת אלא אם כן יהיו תחלה ששה ימי החול, וכמו שבהעץ צריך להיות ענפים ועליו וקליפות הפרי ופרי כו', כך לענין המילה, אי אפשר שכולם יהיו בבחינה זו. ועל כן, אם ניתנה מילה לאדם הראשון, או היו גם עובדי כוכבים ועמלקים נימולים, ואי אפשר שיהי' כן, וזהו התירוץ שלא ניתנה מילה לאדם הראשון.

(אור התורה' פרשתנו ע' תתשפא)

כ"ק אדמו"ר מהרי"ש

נאמר במדרש "באיוה זכות הי' נכנס אהרן לקודש הקדשים - זכות המילה היתה נכנסת עמו", והענין הוא כמו שאמרו "פתחי לי כחודה של מחט ואני אפתח לך כפתחו של אולם", וכבודע מענין הילוך השמש, שמה שלמטה הוא טפח למעלה הוא כמה פרסאות, וכמו כן יובן בענין המילה, הגם כי למטה היא רק העברת הערלה עם כל זה על ידי זה הי' נכנס הכהן גדול לקודש הקדשים.

(ספר המאמרים' תרכ"ו ע' כו)

כעת פורקים את החבילות!

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל
המרכזית - כפר חב"ד

"הגאון המפורסם" רבי עקיבא איגר. אלא שהצגת תוארי כבוד שכאלה בליבה של קוצק זיכו אותו מייד במבטי בוז וזלזול, אליהן נלוו כמה אמרות-כנף ש"התאימו" למי שהעזי להשמיע במבצרה של האמת הצרופה את אותם תארים המסמלים, לדידה של קוצק, את השקר והצביעות. התגובות היו כאלו, שהשליח מהר מאוד הבין כי הוא בדיוק "מצא את המקום" להצגת התוארים הללו...

לכסוף עשה לו מישהו טובה ואמר לו: אה, אתה בוודאי מתכוין ל"לייבל שלמה עקיבאיסי" [=לייבל (בנו) של שלמה (בנו) של עקיבא] – לבטח תמצא אותה יושב באיזושהי התוועדות.

תוכלו לתאר לעצמכם את עוצמת ההלם שקיבל אותו שליח, שהיה בעצמו יהודי ירא-שמיים הזהיר בכבוד התורה וכבוד תלמידי חכמים בהידור: לכוזא זלזול מופגן בכבוד התורה וכבוד תלמידי חכמים כה מופלגים – הוא לא ציפה.

בכל אופן, אותו שליח טרח וחיפש וגם מצא את "לייבל שלמה עקיבאיסי" והתחקה אחריו. הוא בדק את הנהגתו בכלל, ובמיוחד לפי הסימנים שמסר לו הסבא, רבי עקיבא איגר, ומצא כי יראת-השמיים של הנכד לא נפגמה במאומה. ואולי דווקא לכן הפריעה לו מאוד המשך שהותו של הנכד דווקא כאן, בקוצק...

הגאון ר' שלמה איגר – שהיה מתנגד חלמיש – כי בנו נתפס רחמנא ליצלן ל"כת" והפך להיות לחסיד, ועוד חסיד קוצק – היכה בהם הדבר כרעם ביום בהיר. הם התאבלו עליו כמו שמתאבלים על מי ששבק חיים לכל חי, וכ"מנהג" הימים ההם ישבו עליו "שבעה". יש אף המספרים שישבו עליו פעמיים "שבעה", כמו על מי שהמיר את דתו רח"ל.

הסבא, הגאון רבי עקיבא איגר, אמנם לא היה חסיד, אבל גם לא היה מתנגד כה חריף (וכידוע שאדמו"ר האמצעי נפגש עמו בקיץ תקפ"ה, ובאגרת מיוחדת – נדפסה ב'אגרות-קודש' שלו חלק א ע' רפא – הוא מספר על פגישה זו לחתנו אדמו"ר הצמח-צדק. וידוע גם המובא בפתח-דבר למאמר "אל תצר את מואב" שדרשו אדמו"ר האמצעי לפניו) והוא רצה לבדוק האם אכן "הכזעקתה"...

קרא אפוא רבי עקיבא איגר ליהודי שהיה יכול לסמוך עליו, ושלחו לקוצק למען יתחקה שם אחר הנהגת נכדו, לראות אם הוא עדיין יהודי ירא-שמיים.

רבי עקיבא איגר מסר לשליח כמה סימנים, בהם יוכל לבדוק האם הנכד עודנו ירא-שמיים לא רק בחיצוניות אלא באמת ובפנימיות. לפי המקובל, אחד הסימנים היה לבדוק האם הוא נזהר בנטילת ידיים כראוי בהידור.

השליח הגיע לקוצק והתחיל לחפש אחר "האברך המופלג, הגאון הגדול", ר' לייבל, בנו של "הגאון האדיר" ר' שלמה איגר, ונכדו של

ב קשר לסימומו וחותרו של חודש תשרי – החודש השביעי – בליובאוויטש שבליובאוויטש, אחרי שנקהלנו כולנו, האנשים והנשים והטף, בבית המקדש של זמן הגלות, "שנסע מקדש וישב שם" – יוצאים אנו והולכים מן ה"תיבה" בה שהינו בחודש החגים, "תיבה" של "תשרי אצל הרבי", ובמיוחד תשרי של "שנת הקהל" אצל הרבי שליט"א מלך המשיח, והולכים ליישם את העבודה של "ויעקב הלך לזרנו":

"לפרק את החבילות" ולהביא ולהחדיר את מה שקיבלנו כאן אצל הרבי שליט"א אל תוך תוכם של חיי היום יום האפורים, ועד להביא זאת לעולם כולו,

בקשר לכל זה נספר הפעם אודות נכדו של הגאון המפורסם רבי עקיבא איגר, ובנו של הגאון ר' שלמה איגר, שהפך להיות לחסיד קוצק.

לא נאריך כאן עתה בכל פרטי הסיפור אודותיו, כיצד נתנו החסידים את עיניהם באותו אברך משי למדן וגאון, ר' לייבלע איגר, מה עשו כדי לעורר את התעניינותו ולגרותו לדעת ולהבין מהי חסידות, ובכמה ניסיונות העמידוהו כדי להוכיח לו עד כמה יראת השמיים שבו אינה אמיתית. קיצורו של דבר, שר' לייבל אכן הפך בסופו של דבר להיות חסיד נלהב, ומהחסידים ה"קיצוניים" ביותר, חסיד קוצק.

כאשר נודע הדבר בביתו, ובמיוחד לאביו

ומיודענו יכול כבר להיכנס לבית-המקדש. הוא עולה להר הבית וצועד לכיוון בית-המקדש כשבלו גואה בקרבו וכולו מלא חרדה. זהו זה. עברתי כבר את כל המכשולים, התגברתי והייתי מוכן לספוג את כל המניעות והביזיונות. הגעתי כבר אל היעד, לבית-המקדש. עתה אוכל באמת לראות האם כל זה היה כדאי!

כאמור, היה זה ערב פסח, כאשר כל עמך בית ישראל מכל קצות הארץ הגיעו ועלו לרגל

התגובות היו כאלו,
שהשליח מהר מאוד הבין
כי הוא בדיוק "מצא את
המקום" להצגת התוארים
הללו... לבסוף עשה לו
מישהו טובה ואמר לו:
אה, אתה בוודאי מתכוין
ל"לייבל שלמה עקיבא"ס"
[= לייבל (בנו) של שלמה
(בנו) של עקיבא) -
לבטח תמצא אותה יושב
באיוושהי התוועדות

ובאו להקריב את קרבן הפסח בבית-המקדש. הדרך מלאה אלפי אנשים המוליכים עמם כבשים לקרבן פסח. "מעעעע... מעעעע..." - געיות ופעיות של אלפי אלפי כבשים נשמעות מכל עבר, ומיודענו תמה: האם זוהי ההכנה הראויה למקום הקדוש ביותר בעולם?!

השערים נפתחים וכולם נכנסים פנימה. עתה מתחיל סדר הקרבת קרבן הפסח. הכהנים רצים במהירות מצד לצד, יחפים, לבושים בכותנות ובמכנסיים קצרים, "ממותניים ועד ירכיים", ההמולה והרעש ממלאים את המקום, פעיות הכבשים הנשחטים, צעקות, דחיפות, "עומדים צפופים" (כדי שכל אחד ירגיש קצת גם את גופו של הזולת), הרצפה מלאה דם...

ואותו יהודי עומד באמצע, לא מבין בכלל מה הוא עושה כאן ולשם מה בא לכאן, ומפיו מתמלטת זעקה: מה, וכי בשביל לראות בית מטבחיים שכזה סבלתי כה רבות?!

כאן, בקטע זה של הסיפור, פנה ר' הירשל טומשובער לשלוחו של רבי עקיבא איגר, ואמר לו בחיך, כממתיק סוד: ואם הלה יהיה

חלתה אשתו, פה היה צריך לטפל במשהו אחר. כך הגיע עד זקנה ושיבה ועדיין לא היה מימיו בבית-המקדש.

פעם אחת החליט אותו זקן שכך אין הדבר יכול להימשך.. מה פירוש הדבר? כל העולם רועש אודות בית-המקדש ואילו אני כבר זקן ושבע ימים ועדיין לא הייתי שם מעודי! הפעם, כך החליט, יעבור עלי מה, ולקראת חג הפסח הבא עלינו לטובה אני חייב לעלות לרגל!

אומר ועושה. לא הביט על כל המניעות ועיכובים, ושם לדרך פעמיו. יצא מכפרו, התחיל ללכת, הגיע לפרשת דרכים ולא ידע לאן לפנות. התחיל לשאול עוברים ושבים היכן היא הדרך לירושלים. הסתכלו עליו הללו בתימהון ובפליאה: איך זה, יהודי בא בימים ואינו יודע את הדרך לירושלים, בשעה ששלוש פעמים בשנה עולה כל יהודי לרגל לבית-המקדש?! לבסוף לימדו עליו זכות שאולי רגיל הוא לעלות תמיד מדרך אחרת, והראו לו את הדרך.

כך חזר ונשנה הדבר בכל פרשת דרכים. הוא עומד ושואל, וההולכים מביטים עליו כמי שהסתתרה בינתו, כשרק לבסוף מישהו מראה לו כיצד ללכת.

והוא, הזקן, סובל בדומיה את כל הביזיונות, ואומר לעצמו: הכל כדאי, ובלבד שאכן אגיע פעם, לפחות פעם בחיים, לבית-המקדש!

ככל שהתקרב לירושלים כך גברו מבטי התימהון על שאלותיו. אם מקודם היה אפשר ללמד עליו זכות שרגיל הוא לעלות מדרך אחרת, הרי כאשר הדרכים מתאחדות וכולם מוליכים לירושלים, כבר אין עליו גם לימוד זכות זה. כולם מסתכלים עליו יותר ויותר כתמהוני...

כשהוא כבר מגיע לירושלים ומתחיל לשאול היכן היא הדרך לבית-המקדש, כעת כבר צוחקים ממנו בפה מלא. הילדים מורים עליו באצבע: הנה התמהוני שאינו יודע היכן הוא בית-המקדש...

אחרי כל התלאות, כאשר הוא מגיע כבר להר הבית, עוצרים בעדו ועדיין לא נותנים לו לעלות להר: "הרי אתה ספק טמא מת, צריך להיטהר תחילה באפר הפרה האדומה!". כעת עליו להמתין עוד שבוע שלם ולעבור את כל התהליכים (שאף פעם לא שמע עליהם, והינם זרים ומוזרים לו) של הזיה מאפר הפרה בשלישי ושיביעי, טבילה במקווה טהרה, והכל בכל מכל כל - אך הוא מוכן לספוג את כל המניעות והעיכובים, ובלבד שיזכה להגיע סוף סוף למשאת נפשו, להיות בבית-המקדש!

סוף סוף בא הרגע הנכסף. מגיע ערב פסח,

אך מה שהפליא במיוחד את אותו שליח, הייתה העובדה שר' לייבל הקדיש זמן כה רב להתוועדויות נוסח קוצק, כאשר על השולחן מונחים בקבוקים רבים של יין-שרף ולצדם דגים מלוחים, המסובים לא רק שאומרים "לחיים" שוב ושוב, אלא גם שותים, חושבים הרבה ושותקים לרוב. גם כאשר פה ושם קלט השליח כי מדברים על "העניינים", הרי שלטעמו לא היו אלו "דברי תורה" באופן המקובל של המושג.

"מדוע אתה מקדיש זמן כה רב להתוועדויות הללו?" - פנה השליח ישירות לר' לייבל. "בשלמה (=ניחא) מי שלא למד כל כך ואינו יודע את יוקר התורה, יכול הוא לבלות את זמנו בסיפורים וניגונים ודיבורים של חסידים. אבל אתה?! הרי יודע אתה ללמוד, יודע אתה היטב את יוקר התורה! הכיצד אתה מרשה לעצמך לבזבז זמן כה רב על דברים כאלו?"

- "אין לי מה לומר לך. מתנגד "סתום" כמוך לא יוכל להבין זאת", השיב לו לייבל, בתשובה שרק הדהימה אותו עוד יותר. "אבל, אם תרצה בכל זאת להבין, נסה נא להיכנס אל הרבי שלי, הרה"ק רבי מענדל מקוצק. אולי שם תשמע תשובה לשאלתך..."

השליח קיבל את הדברים ואכן החליט להיכנס בעצמו אל האחראי הראשי לכל מה שמתחולל פה. לדרוש ממנו הסברים!

נכנס אותו שליח לר' מענדל מקוצק, ושטח בפניו, כמעט בזעקה, את טענותיו: "לוקחים אברכי משי, כאלו שיכולים ללמוד והגיעו להישגים עצומים בלימוד התורה, ומבזבזים את זמנם בסיפורי מעשיות ובנגינת ניגונים! מה כל זה ולשם מה כל זה? וואָס זעהט מען דאָ [=מה רואים פה]?"

התחייך ר' מענדל מקוצק בשומעו את הדברים, פנה ואמר לשמשו נאמן ביתו (שאחר-כך היה בעצמו לאדמו"ר), ר' צבי הירש מטומשוב: "החזר לו תשובה!"

פנה אותו ר' צבי הירש לשליח ואמר לו: "אספר לך מעשה...". וכך סיפר:

בזמן שבית-המקדש עמד על מכונו, היו ישראל עולים לרגל לבית-המקדש שלוש פעמים בשנה. היה פעם ישובניק אחד שגר בכפר קטן, אי-שם, בין "כזיב" לבין "אמנה" (מקומות אלו מוזכרים במשנה בגבולות ארץ ישראל, אך כאן התכוון הדובר לרמז שבדבר: בין השקר והכזב לבין האמת). והנה, בכל פעם ארע לו משהו אחר שמנע ממנו לעלות לרגל לבית-המקדש: פעם היה צורך לקצור את היבול ולא היה יכול להשאירו בשדה, כאן

קצת חצוף, הוא לא יירתע מלגשת לכהן הגדול, האחראי על כל מה שקורה פה, בשאלה ובזעקה: מה כל זה ולשם מה כל זה? וואָס זעהט מען דאָ [=מה רואים פה?]

השליח חזר לרבי עקיבא
איגר וסיפר לו את כל מה
שראו עיניו, לטוב
ולמוטב. הוא העיד
נאמנה, ובפרט לפי
הסימנים שנמסרו לו
מראש, שהנכד נשאר
ירא-שמיים באמת, אלא
שההנהגה שם, לדעתו,
היא "א ביסל ווילד"
[=קצת פרועה] ולא כל-
כך ראויה...

השליח חזר לרבי עקיבא איגר וסיפר לו את כל מה שראו עיניו, לטוב ולמוטב. הוא העיד נאמנה, ובפרט לפי הסימנים שנמסרו לו מראש, שהנכד נשאר ירא-שמיים באמת, אלא שההנהגה שם, לדעתו, היא "א ביסל ווילד" [=קצת פרועה] ולא כל-כך ראויה.

כששמע רבי עקיבא איגר כי כן, ציוה לבנו ר' שלמה, להזמין את הבן-הנכד, שיבוא לשהות אצלו בשבת.

מששמע ר' לייבל את ההזמנה, נענה ואמר כי הוא מציע שיבוא לבקר באמצע השבוע, כי השבת תהיה לאביו "קצת יותר מדאי". אבל אביו השיב כי עליו גם הוא לקיים מצוות כיבוד אב, והרי אביו, רבי עקיבא איגר, ציווהו להזמין אותו לשבת.

הגיע, אפוא, ר' לייבל, אל אביו ר' שלמה, לשהות שבת אחת במחיצתו.

ליל שבת קודש. ר' שלמה כבר סיים את תפילת השבת וסעודת השבת, ואפילו את השיעורים שהיו לו לאחר מכן. הוא כבר שכב לישון, אך בנו לייבל עדיין לא הגיע מתפילת קבלת שבת. רק כאשר קם ר' שלמה בבוקר והתגבר כארי ללכת להתפלל ותיקין, רק אז "נזכר" לייבל להגיע מבית הכנסת מן התפילה. איכשהו עשה קידוש, טעם משהו

לסעודת שבת, שכב לנוח לשעה שעתיים, ומיד פתח בהכנות לתפילת שחרית. תפילתו הסתיימה קרוב מאד ל"שקיעה", ובקושי גדול הספיק לעשות קידוש, לטעום משהו לסעודת שבת, ומיד להתפלל מנחה, שנמשכה כבר עמוק לתוך הלילה.

כשבא לעשות הבדלה בשעות הבוקר של יום ראשון, פנה אליו אביו בסערת נפש: איזו מין הנהגה היא זו?! אינני מדבר כבר על זמן תפילה, אבל כל-כך "ווילד" [=פרוע]?! ללא שום מדידות והגבלות?!

תפס לייבל בדשי המעיל של אביו ונענע אותם בהתרגשות, כשהוא אומר: "טאָטעניו" – אבי היקר, אני אינני מתפלל לא לשמש ולא לירח, אלא רק "צום הייליקער באַשעפער" – לבורא העולם הקדוש יתברך...

כבר הוזכרו במסגרת זו פעמים רבות דברי הרבי שליט"א מלך המשיח (בשיחת שבת-פרשת עקב תשי"ג. להלן התוכן, בלתי מוגה):

דער אויבערשטער איז אַ גוטער און דער רבי איז אַ גוטער" [=הקב"ה הוא טוב והרבי הוא טוב], והוא מתייחס לכל אחד כפי מה שהוא רוצה וכפי מה שהוא מתייחס. מי שמסתכל על הרבי כמי שנמצא למעלה מעלה, למעלה הרבה יותר אפילו מן הרקיע השביעי, גם הרקיע השביעי הוא השפלה וירידה לגביו – גם הרבי יתראה אליו כמי שנמצא למעלה מעלה, נשגב ונעלה עד מאוד, הרבה יותר מן הרקיע השביעי, אבל – רחוק ממנו. ואילו מי שירצה להיות עם הרבי פה למטה בעולם הזה הגשמי – גם הרבי יתראה אליו כך. הוא יהיה עם הרבי קרוב מאד, פה למטה בעולם הזה הגשמי והחומרי!

מי ש"יתעקש" דווקא יוכל לשאול ולזעוק: מה כל זה ולשם מה כל זה? וואָס זעהט מען דאָ?

אבל מי שהגיע בפשטות, ללא שאלות וקושיות וללא התחכמויות, אל הרבי. הוא יודע שהרבי אכן נמצא כאן. הוא בא ומקפיד מאד להתפלל עם הרבי ולהתוועד עם הרבי, בלי מרכאות, בלי קושיות ובלי תירוצים והסברים – אפילו לא התירוצים וההסברים האמיתיים והנכונים כמו "קדושה לא זזה ממקומה" ו"במקום שרצונו של אדם שם הוא נמצא כולו" וכדומה. אין לו קושיות ואין לו צורך בשום תירוצים ובשום הסברים. הוא יודע בפשטות ובפשיטות כי כן הוא העניין – "אַזוי אַזוי איז דער עניין". הוא משתדל לנצל כל רגע פנוי בידועו כי נמצא הוא בבית-המקדש, ו"הכהן אשר יהיה בימים ההם" ניצב עליו ומביט על כל תנועה שלו (כפי

שהרבי אומר ב"מכתב כללי" האחרון לעת עתה, ממוצאי שבת קודש כ"א אלול, יום חנוכת הבית של "770", תנש"א) ועל כל דיבור ואפילו על כל מחשבה "קטנה" שלו, ובוהן כליות ולב אם עובדו כראוי.

ולמרות כל הכאב והזעקה המורגשת **דווקא כאן** בכל עוצמתה, כאשר לא שומעים באוזניים הגשמיות "תקיעות" מהרבי, לא מקבלים בידיים הגשמיות "דולרים", "זיסע לעקאחי" ו"יכוס של ברכה" מיזו הקדושה, כאשר לא רואים אותו בעיני בשר מעודד ומנצח על השירה והריקודים – אבל יודעים בביטחון מלא, ובאופן ש"אי אפשר להיות באופן אחר כלל וכלל", ו"חיים" עם זה בכל התוקף, ללא אפשרות לשקלא-וטריא כלל בזה, כי הרבי נמצא כאן עמנו גם בפשטות ובגשמיות, והרבי נותן ומשפיע, מתפלל ומתוועד ומברך, ומנצח על כל השירה והריקודים וההקפות, ומקבל את הקריאה וההכרזה של "יחי אדוננו" הבוקעת כאן במיוחד מלב טהור בכמיהה ששום דבר בעולם לא יוכל למלא אותה מלבד ההתגלות המלאה לעיני כל תיכף ומיד ממש.

וכל זה גם אם לעת עתה, מסיבה שאינה ידועה ואינה מובנת כלל וכלל, איננו רואים ואיננו שומעים ולא תמיד מרגישים.

שהרי סוף סוף זוהי
תכלית הנסיעה לרבי –
לא רק להיות ו"לחיות"
עם הרבי כאשר נמצאים
בד' אמותיו, אלא לקחת
את ה"אור של משיח"
מבית מקדשנו, בית
משיח, ולהביא אותו
ולהחדיר אותו גם בבית,
בד' אמות שלי ובכל
הסובב אותי, עד –
בעולם כולו!

מי שעושה מצדו ככל יכולתו להרגיש כך ו"לחיות" כך, הרי שהרבי, שהוא טוב, טוב אמיתי, נותן לו את כל האפשרות והיכולת שיוכל אכן "לחיות" כך, להכיר ולהרגיש, "דערהערן", את הרבי בכל פרטי חייו – ולקחת זאת מכאן גם "הביתה", לביתו ולמקומו, איש תחת גפנו ותחת תאנתו.

בשבח והודי' להשי"ת,
הננו מברכים את בנינו-אחינו,
בתנו-אחותנו, כלתנו-גיסתנו וחתנתנו-גיסנו היקרים
שיצאו בשליחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח

יהושע ומנוחי שיחיו רסקין
חמלניצקי, אוקראינה

מנחם-מענדל וחנה שיחיו רסקין
דוניצק, אוקראינה

מרדכי ומינה שיחיו גורליק
פתח-תקוה, ארץ-הקודש

בברכת

ציאתכם לשלום ומזל טוב

יהי רצון שיהא הכל בשעה טובה ומוצלחת, מתוך הסתדרות קלה
והתאקלמות מהירה, ויעשו חיל בעבודתם הקדושה להפיץ את
היהדות ומעיינות החסידות - חוצה, ובכך להכין את תושבי עירם
לקבלת פני הרבי מלך המשיח תיכף ומיד ממש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מאחלים:

הוריהם: שלמה ואסתר שיחיו רסקין - צפת עיה"ק.
אחיהם ואחיותיהם: יוסי, נעמי וחזקי - קראון הייס; שמוליק, זלמן, רישא, בסי, לוי וישראל'יק - צפת

GROSS
תיווך REALTY גרוס

Bell Center, 3 King George St, Jerusalem 94229
Tel: 972 2 4250023, Fax: 972 2 6247902, Mobile: 050 436 492
e-mail: grossreal@netvision.net.il

בתנ"ך שכן אמר שירה (ימכתב לחזקיה"), אלא הכוונה היא שלמרות כל האמונה והביטחון הנפלאים שלו, הוא חיכה לומר את השירה רק אחרי שקרו הניסים ולא התחיל לומר את השירה לפני כן.

הגאולה תבוא, ממשיך ואומר השלייה הקדוש, כאשר לא יחכו עד שיראו את הגאולה והניסים, אלא יתחילו את השיר חדש, השיר וההודיה על הגאולה והניסים המופלאים של הגאולה האמיתית והשלימה, **עוד טרם הגאולה**, משום גודל הביטחון והשמחה על הגאולה עוד לפני שראו זאת בעיני בשר, וזה עצמו יביא אכן את ההתגלות המלאה גם בעיני בשר.

ובכן, אפוא, "שירו להי שיר חדש" כלנו כאחד ברוב שירה וזמרה - **יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!**

שהרי סוף סוף זוהי תכלית הנסיעה לרבי - לא רק להיות ו"לחיות" עם הרבי כאשר נמצאים בדי אמותיו, אלא לקחת את ה"אור של משיח" מבית מקדשנו, בית משיח, ולהביא אותו ולהחדיר אותו גם בבית, בדי אמות שלי ובכל הסובב אותי, עד - בעולם כולו.

ועיקר העיקרים, כמובן ופשוט - שעצם השירה על כך וההכרה הברורה בזה, מביאה את ההתגלות המלאה גם לעיני כל!

כדברי השלייה הקדוש (בפרשת בשלח), שנתפרסמו כמה וכמה פעמים גם במסגרת זו, שזה שאמרו חז"ל "ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח" ורק משום שלא אמר שירה על הניסים הנפלאים שאירעו לו התבטל הדבר - אין הכוונה שלא אמר שירה אחרי שאירעו הניסים, שהרי מפורש

מורנו, מלך המשיח

מתוך שמחה וטוב לבב ובלב נרגש הנני בזה לאחל ברכת מזל טוב חמה ולבבית לידידי ורעי היקר והנעלה, עמיתי ב"מכון הרבי - אוצרו של משיח", ומסור ונתון בכל לבו ונפשו למבצעי ופעולות הקודש של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח

הרה"ח ר' יוסף שיחי' זצ"ל

ולזוגתו החשובה העומדת לימינו מרת אסתר תחי'

לרגל הולדת נכדם שי'

בן לבנם הרה"ח ר' יוסף שיחי' וזוגתו אסתר תחי'

יזכו לגדלו, מתוך אושר בריאות והרחבה בגשמיות וברוחניות, להיות ח"יל מסור ונאמן לכ"ק אדמו"ר מלך-המשיח וירוו ממנו רוב נחת חסידותי אמיתי ויזכו לשמוח ולשמח יחדיו בשמחת הגאולה האמיתית והשלימה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

שלמה רונית קאליש

הרה"ח אליהו חיים אלטהויז ז"ל

שליט"א שם גדול

הייחודים שבכל אני"ש שיי. ומי פעל ועשה את כל אלה? מי היי הממשיך והנותן בהם כח ועוז לעמוד בפני כל הנסיונות העצומות במסני"פ, האם לא כ"ק אדמו"ר שליט"א בכחו וגבורתו ובמסירת נפשו וגופו בהחמשה שנים פ"ב-פ"ז.

אשר על כן, צריכים אתם רבי יקירא שליט"א להיות שמח וטוב לב אשר מכל כל רבותינו הקי נבג"ם זי"ע, רק בכס בחר ד', ולכם נתן את החלק היותר גדול בעיקבתא דמשיחא, ויהי רצון אשר בקרוב בימינו ממש זאָלט איהר אונדז אַלעמן פירען אַ קעגן משיחין [= תולכנו כולנו לקראת משיח], אך בקשתי מאד לא ע"י דרך לאַנדוואַראָוו ודרוזדאניק רק ע"י מאסקווע ולענינגראד ולמסור הסדר והפאָראַדאק לידי, או לאחר מאנ"ש הישנים, מיהר וועלן זעך ספראַווען בעסיר [= אנחנו נסתדר יותר טוב] מהמקורבים החדשים יאריך ד' ימיהם ושנותיהם בוילנא.

מצטער אני מאד מאד על שלא הייתי על שיינדיליס חתונה...

חתנא דבי נשיאה שליט"א האמצעי [כ"ק אדמו"ר מה"מ] קנה לו על החתונה שם גדול, ושמו נתפרסם למרחוק.

...הנני מברך את כ"ק אדמו"ר שליט"א כי כל הברכות אשר ברכו אותם בעת החתונה מקרוב ומרחוק יקוימו בהם בהח"כ, ואתם עם כל אשר לכם שליט"א תראו בעיניכם רוב נחת, רבישן נחת מכל יוצאי חלציהם שליט"א...

עבדס נאמן אלי' חיים בן רבקה

שליט"א? אלה אשר סובלים בכל יום ויום בכל רגע ורגע מהומה של פחד, מהומה של רעב ובצורת, אלה העשוקים והרצוצים אשר נשארו בעירם ובחוסר כל, במצור ובמצוק, חיהים תלואים להם מנגד מפחד הגפ"א יומם ולילה.

והנה אלה הנרדפים העשוקים האנוסים

נגדנו. ומי עשה ופעל בנו את כח המס"ני? אם לא אתם רבי יקירא קדישא.

והא לכם רבי שליט"א מופת חותך, לוט"פ מ"יג מאב לבניו, ממאסקווע לריגה! ועתה בעיניכם תראו מה בין בני רוססי אני"ש שיי לבין כו'... (השמחה בפה בעיני ראיתי...)...

אשר על כן, צריכים אתם רבי יקירא שליט"א להיות שמח וטוב לב אשר מכל כל רבותינו הקי נבג"ם זי"ע, רק בכס בחר ד', ולכם נתן את החלק היותר גדול בעיקבתא דמשיחא, ויהי רצון אשר בקרוב בימינו ממש תולכנו כולנו לקראת משיח, אך בקשתי מאד לא ע"י דרך לאַנדוואַראָוו ודרוזדאניק רק ע"י מאסקווע ולענינגראד ולמסור הסדר והפאָראַדאק לידי, או לאחר מאנ"ש הישנים

הרעבים אשר עזב אותם רבינו שליט"א זה קרוב לחמשה שנים, שיכורען עטליכע מעלי"ע און זיינען פרייליך מיט אַ אמת, אָבער טאָקע מיט אַ אמת גמור, פאָר דער חתונה פונם רבי-נס שליט"א מזינקע תי [= משתכרים כמה מעת-לעת ושמחים באמת, אבל באמת גמור, על חתונת בתו הצעירה תחיי של הרבי שליט"א].

האם לא גבורים הם? האם לא קדושים הם? האם לא הם, רק הם, המה החסידים

זוגתי תיי כותבת לי בזה"ל, "אויב פיניצקע שיי ועט דיהר עטליכע טאָג ניט שרייבען זאָלסט זעך ניט וואַלנאָיען, שיינדיליס תי חתונה פראַווען חעוורא, כלומר, חברה, דאָ גאָר אָף אַ אנדער אופן, דער עולם איז שיקורלעך כלומר, שכור-לעך [= אם פנחס שיי לא יכתוב לך כמה ימים שלא תדאג, את חתונת שיינדיל תחיי חוגגים החברה כאן באופן אחר, הקהל שיכור]"...

האם לא נפלאות היא בעיני כ"ק אדמו"ר

חתנא דבי נשיאה ש קנה לו על החתונה

בין חסידים הראשונים, חסידי רבינו הצ"צ, רבינו מהר"ש, ורבינו הגדול זכר צדיקים וקדושים ללה"ה נשמתם בגינאי מרומים זכותם יגן עלינו.

ואמרתי בקול רם הודו לדי כי טוב כי לעולם חסדו, ובמוחש אני רואה, כי הרבה יותר גדול ונרחב **המקום** אשר הניחו לו לרבינו שליט"א, אבותיו הקדושים נבגיים זי"ע, לתקן ולגלות, **מהמקום** אשר הניחו להם אבותי הקי זי"ע.

היאומן כי יסופר בסדר נכון במקדם ובמאוחר, את מעשי ידיו הקי של רבינו שליט"א בהחמשה שנים תרפ"ב-תרפ"ז. האם שכל אנושי יוכל להתבונן, אשר בכח ילוד אשה, לעצור בעד הרוח סערה של אחינו שונאינו הכופרים הרשעים ימ"ש אשר יצאו חוצץ כלו לכלות כרם ישראל בנשימה אחת רי"ל? האם לא מחויבים אנחנו לייסד תפלה מיוחדת עם שבח והודאה להקב"ה, ולהזכיר יום יום את רוב טובו וחסדו אשר הגביר עלינו, וצדקה עשה לנו, לזרעינו וזרע זרעינו, אשר על **אף וחמת** קמינו הרשעים ימ"ש בידם החזקה ובחרבם הלהוטה, זה לעומת זה, העמיד לנו רועה נאמן, אביר אדיר וחזק, אהוב וחביב ונחמד, וגם הוא חכם, לנקום נקמת ד', להציל את שארית הפליטה מליפול ברשתם אשר הכינו לנו בכלל, **ולזרעינו** בפרט, וברוב מסירת נפשו וגופו הטי והקי בכח ובפועל לעמוד בנסיגות שלמעלה מטו"ד, רוח אייתי רוח ואמשיך רוח, וכמים הפנים על הפנים כן גם אנחנו וזרעינו עמדו ועומדים במסיני ממש על ד' ותורתו, וכל הנסיגות הנוראות כאן

בי"ה, הי לסדר וינוסו משנאיך מפניך י"ט סיון תרצ"ב. ריגה

כ"ק אדמו"ר שליט"א
ביום ד' בהעלותך תרפ"ב באתי מניקאליעו לראסטאו, וביום ההוא נכנסתי בפעם הראשון להיכל כ"ק אדמו"ר שליט"א בתור **יחידות**. ההתרגשות אז, המחזה הנוראה כמים הפנים אל הפנים, עם כל הפרטים, ביכולתי לצייר לפני, גם ברגעים האלו שאני כותב המכתב הזה, וזוכר אני כל המדובר אז, ומה שהי' הי' **וחבל על דאבדין ולא משתכחין**.

ועתה, היום יום הי' בהעלותך תרצ"ב, אחרי עבור עשר שנים שלימות מיום ההוא, הנני יושב בחדרי בריגה, לבד, אין איש אתי בבית, מתבונן ומסתכל אני בעומק רגשי לבבי, צופה ומביט בעין שכל בחשבונם של השנים הללו, בהנגלות ובהנסתרות, מהיחידות הראשונה הנ"ל, עד היחידות משבוע העברה, בשעה אשר נכנסתי לבקש ברכת כ"ק אדמו"ר להצלחת דרכי חזרה לביתי.

...אחרי גמרי בקיצור, את חשבונני הנ"ל הרהבתי עוז בנפשי לעיין מעט, גם לדרוש מה שלמעלה ממני, ולהתבונן בהעשרה שנים האחרונים של הוד כ"ק אדמו"ר שליט"א, בכל מה שראיתי בעיני ושמעתי באזני, ובמה ששמעתי מאחרים, גם בכל אלה הנסתרות, אשר לא נתנו רשות לעיין לראות ולאזן לשמוע, ורק לתבנא דלבא אשר לא כתבי אינשי, ולרגשי לב איש אשר לב רגש לו, ודוקא מילידי אני"ש, אשר נולד ונתחנך ונתגדל

הננו מביאים בזה -
בפירסום ראשון - קטעים
ממכתבו של הרה"ח ידיד
בית רבי ר' אליהו חיים
אלטהויז הי"ד, שכתב אל
כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע
לאחרי חתונת בתו הרבנית
הצדקנית מרת שיינדיל תחי'
בלנדוורוב • בסגנונו
המיוחד מתאר את שמחת
החסידים ברוסיה, ואת פועלו
הגדול של הרבי הריי"צ
במסירות נפשו הגדולה
ברוסיה. כן מציין במכתב
אודות פרסום שמו של כ"ק
אדמו"ר מה"מ בעת החתונה

הביא לדפוס:
הרב שלום יעקב חזן

ב"ה. שלהי חודש השביעי, ה'תשס"ב

אתה הראת - קרן השנה

לכל אנ"ש והתמימים שיחיו

שלום רב וברכה מרובה!

"כאשר נותנים עבור הענינים שכ"ק אדמו"ר [מוהרש"ב] נ"ע הי' אוסף עבורם ובאותו זמן שהי' אוסף, שאז הוא עת רצון וסגולה לכך, הרי זה מביא תוספת ברכה והצלחה, ויכולים לבוא אל כ"ק אדמו"ר נ"ע, ולדרוש ממנו ש"ימשיך את כל ההבטחות בפועל" (קטע משיחת כ"ק אדמו"ר מה"מ, פורים תשי"ג).

כ"ק אדמו"ר מה"מ הי' רגיל לבקש בשמח"ת - אחרי מכירת הפסוקים של אתה הראת - שיכריזו: "אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט!"

בריבוי משיחותיו הק' הזכיר המובא באגה"ק של רבנו הזקן (סכ"א) ע"ד גודל מעלת הזריזות בכל עניני תומ"צ, ובפרט בנוגע למעשה הצדקה להקדימה כל מה דאפשר וכו'.

בהתאם לזה באנו להזכיר ולזרז את כל אלו שזכו לקנות פסוקים) של אתה הראת ביום שמחת תורה שנה זו - עבור מל"ח שתחת הנהלת הרה"ח וכו' ר' שלום מענדל שי' סימפסון (עפ"י הוראת כ"ק אדמו"ר מה"מ) -

שיואלו להכניס נדבתם הט' בהקדם הכי אפשרי למשרדו של הרב סימפסון שי' או של הרב גראנער שי' או לשלוח זה עפ"י הכתובת הרשומה מטה.

כמו-כן באנו להזכיר - לאלה שטרם השתתפו - ע"ד "קרן השנה", שנהג כ"ק אדמו"ר מה"מ לעורר ע"ד ההשתתפות בקרן זה, בעת ההתוועדות של שמח"ת. ימי שנה זו הם שנ"ד (354), ובטח יזדרזו כל אחד ואחת להשתתף בקרן זה.

וזכות הצדקה תזרו עוד יותר את הגאולה השלימה בהתגלות מלך המשיח תומ"י ממש.

ועד קופת רבינו

נ.ב. מובן ופשוט שגם אלה שלא קנו פסוק בשעת מעשה, יכולים לתרום עכשיו, כידועים דברי כ"ק אדמו"ר מה"מ בזה. כמו"כ יכולים למסור או לשלוח עבור קרן המאה דמי פ"נ, מגביות וכו'.

נא לכתוב ההמחאות ע"ש "קופת רבינו" ולשלוח

בחו"ל: KUPAS RABBEINU P.O.B. 288 Brooklyn, NY 11225

באה"ק: "קרן קופת אדמו"ר", ת.ד. 1247 קריית-מלאכי.

מערכת בית משיח

מזל טוב וישר כוח

בשם חברי המערכת ואלפי קוראינו הנכבדים, הננו לאחל בזאת ברכת מזל טוב חמה ולבבית לידידינו הנעלה עוסק בצרכי ציבור באמונה, עורך אנציקלופדיא יהדות רוסיה המפוארת, נציג שמיי"ר ושליח כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א במוסקבה, מסור ונתון לכל עניינו ומבצעיו הק', ובמסגרת עבודתו זכה לגלות מסמכים חשובים של מאסרי רבותינו הק' שהיו טמונים בארכיונים ברחבי רוסיה.

ובמיוחד זכה בשנים האחרונות, לקחת חלק חשוב בגילוי ארכיון כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע ברוסיה, אשר נאבד בעת מלחמת העולם. וזכות הרבים תלויה בו בפירסום הארכיון - אוצרות כתבי יד קודש רבותינו נשיאינו ותלמידיהם - בשבועוננו בשנים האחרונות, אשר הרווה את צמאונם של רבבות אנ"ש והתמימים ברחבי תבל

זאב ורגר

לרגל נישואי בנם התמים הנעלה שליח כ"ק אד"ש מה"מ בקראסניוארסק הרב **בנימין** שיחי" עב"ג הכלה **נחמה דינה** תחי

יה"ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה, וברכות כ"ק אד"ש ילוום תמיד כל הימים, ותזכו לרוות מהם ומכל יוצאי חלציתם רוב נחת חסידותי מתוך הרחבה, והצלחה רבה בעבודתכם הקדושה. ומשמחה זו נזכה תיכף ומיד לשמחה הגדולה בנישואי כנסת ישראל עם הקב"ה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

בשם המערכת

הרב שלום יעקב חזן

